

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 21. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614305632/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

hed og ungdommelige Fylde, som Skionheden aldrig ganske kan undvære.

Før Adalbert kunde svare, aabnedes et Cabinet, og en Tiener bad Adalbert træde derind, da hans Fader ønskede at see ham. Han fulgte øiebliklig Tienere, og blev nu indført i et Værelse, hvorhen Ingen af de Andre ledsagede ham. Bøger stode opstillede paa begge Sider af Værelset, paa Væggen hang tre store Malerier, det ene var et Portrait af Katharina den Anden, det andet forestillede Keiser Nicolaus, det tredje var Billedet af en Kriger med et magert Ansigt og med mange Ordener, hvilket Billede Adalbert ikke erindrede at have seet der før.

Midt paa Gulvet stod en stor Mahognipult, og foran denne en Mand, med et smukt udtrykfuldt Ansigt, og klædt i en fiin blaa Frakke, hvortil et Par Ordenstegn vare heftede. Denne Mand saae ud til endnu at være i sine kraftfulde Aar, kun et Par graae Lokker om hans Tinding vidnede om, at Livets Høst allerede havde fortrængt dets Sommer. »Min Fader!« raabte Adalbert, og ilede bevæget hen imod ham, men Starosten blev rolig staaende, kastede et flygtigt Blik paa sin Søn, kyssede paa Fingeren ad ham og vinkede, at han skulde tage Plads, med de Ord: »Et Øieblik, min Søn! saa er jeg til din Tieneste.« Adalbert følte sig baade nedslaaet og nedtrykt ved denne Modtagelse, dog fandt han sig deri, og satte sig med et halvundertvunget Suk paa den Plads, der var ham anvist.

Den gamle Litowski vedblev endnu at skrive i nogle Minuter, derpaa greb han en lille Sølvklokke, der stod paa et Bord, og ringede dermed, hvorpaa Døren til et Sideværelse aabnedes, og den gamle Michael traadte ind. Denne blev staaende nærved Starosten, der, uden at see til den Side, hvor han stod, rakte ham et Brev, og befalede ham at slaae et Om-

slag derom, skrive Adressen derpaa og forsegle det. Den gamle Mand ilede nu ud med Brevet, hvorpaa Litowski vinkede sin Søn og rakte ham sin Haand, hvilken denne ærbødig greb og kyssede.

»Dit Ydre har udviklet sig til din Fordeel,« sagde Starosten med et bifaldende Smil; »dine Breve have ogsaa viist, at du har udviklet dig i andre Henseender, og uagtet der vel findes Yttringer deri, som jeg paa ingen Maade kan billige, saa har jeg dog grundet Haab om, at du har holdt dig fri fra den Svimmelhed, som saa ofte henriver unge Mennesker i vor Tid og tilintetgør baade deres Grundsætninger og deres Fremtids Lykke.«

I dette Øieblik vendte den gamle Michael tilbage med det forseglede Brev. Starosten tog og betragtede det, og sagde derpaa med en streng, misbilligende Stemme: »Det duer ikke, Udskriften er skreven med usikker Haand, og desuden har han spildt Lak paa Brevet, Menneskel det duer ikke, siger jeg, han er en ubehændig Person, som jeg neppe længere kan bruge til nogen Ting; gaa og skriv øiebliklig en anden Udskrift!« Den gamle Tiener, der med nedslagne Blik og mørkt Aasyn havde hørt herpaa, tog Brevet igjen og ilede ud dermed, men Litowski vendte sig fuldkommen rolig om til sin Søn og sagde: »Jeg har i dette Øieblik skrevet til Warschau angaaende dig. Den diplomatiske Vei vil passe bedst for dine Evner, tænker jeg, men du maa først blive nogle Maaneder her, og vorde bekiendt med de Guds- ser, som du maaskee dog tilsidst skal bestyre, thi din Broder duer neppe dertil, han duer egentlig til ingen Ting, frygter jeg.« Ved disse Ord gik der en mørk Sky over Starostens Aasyn, han taug pludselig og sysselsatte sig med at ordne sine Papirer. Kort efter kom den gamle Tiener tilbage med Brevet, om hvilket han havde slaet et nyt Omslag, som han stil-